

De Illusie van Soevereiniteit: Wat Kolonel MacGregor Onthult over het Verval van de Westerse landen

Door Frank , 2 juni 2026

De Illusie van Soevereiniteit: Wat Kolonel MacGregor Onthult over het Verval van de Westerse landen

Door Frank Dumon

“Wie regeert dit land, en ten behoeve van wie?” Met deze fundamentele, ongemakkelijke vraag snijdt kolonel Douglas MacGregor in een recente, hartstochtelijke oproep de kern aan van een groeiend onbehagen dat niet alleen de Verenigde Staten teistert, maar als een dringend waarschuwend signaal moet klinken voor de gehele westerse wereld. Zijn boodschap is meer dan een binnenlandse politieke klacht over stijgende prijzen of onpopulair beleid. Het is een diepgaande, scherpe analyse van hoe de mechanismen van de westerse landen van binnenuit worden uitgehold door gefragmenteerde loyaliteiten, niet-

verkozen machtsstructuren en een buitenlandse politiek die volledig losstaat van het nationale belang. Voor de oplettende burger in Europa, en zeker in een klein, historisch complex land als België, is dit niet louter Amerikaans nieuws. Het is een spiegel. Het is de kanarie in de koolmijn voor een bestel dat zijn eigen fundamentele contract met de burger heeft opgezegd.

De Economische en Geopolitieke Rekening van een "Noodzakelijke" Oorlog

MacGregor opent zijn betoog met een realiteit die niet te ontkennen valt en die aan elke westerse keukentafel voelbaar is: de directe economische en menselijke kosten van een buitenlands beleid dat door een kleine elite wordt opgelegd. Hij wijst op de catastrofale gevolgen van onverklaarde militaire escalaties, zoals de door hem beschreven conflictzone in de Perzische Golf. De wereldwijde aanvoerlijnen van brandstof, kunstmest en veevoeder via de Straat van Hormuz zijn met meer dan 90% verstoord.

Dit is geen abstract statistisch gegeven voor analisten; het is een existentiële bedreiging voor de beschaafde wereld. De logica is onverbiddelijk: wanneer kunstmest niet wordt vervoerd, mislukken oogsten. Wanneer brandstof niet stroomt, vallen transportnetwerken stil. Kritieke medicijnen bereiken hun bestemming niet en voedsel verdwijnt uit de schappen. De prijsstijgingen die in de komende maanden in de supermarkten en pompstations zullen komen, kondigen zich niet beleefd aan. Zij zullen stil en meedogenloos toeslaan in het huishoudbudget van gezinnen die al onder druk staan.

Hetzelfde netwerk van beleidsmakers, lobbyisten en mediafiguren die de bevolking in deze oorlogen heeft gestuurd, zal binnenkort op de televisie verschijnen om uit te leggen waarom deze offers "noodzakelijk" en "onvermijdelijk" waren voor de verdediging van onze waarden. MacGregor doorprijkt deze retoriek resoluut. Hij benadrukt dat deze oorlogen niet door het volk gekozen zijn en niet door de democratische instellingen (zoals het Congres) geautoriseerd werden. Het was de exclusieve keuze van een uitvoerende macht die, samen met haar niet-verkozen adviseurs, strategische alternatieven van diplomatie, economische hefboomeffecten en afschrikking bewust heeft genegeerd. In plaats daarvan koos men voor een destructief pad dat de wereldwijde energievoorziening in brand steekt, puur om imperiale of ideologische doelen te dienen die het fundament van de eigen natie ondermijnen.

Het Fundamentele Vraagstuk van de Ondeelbare Loyaliteit

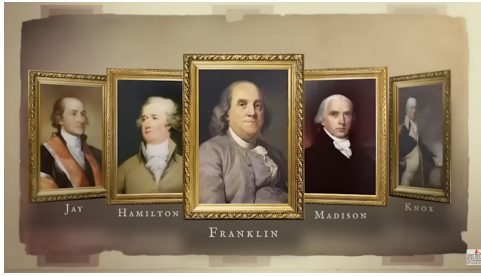

Het meest doordringende en politiek ongemakkelijke deel van MacGregors analyse gaat over de samenstelling van het bestuurlijke apparaat zelf. Hij stelt een eenvoudige vraag die elke verkozen politiekeer vermijdt: waarom mogen personen met een dubbele nationaliteit of met duidelijke belangenverstrengeling met buitenlandse mogendheden, hoogwaardige overheidsfuncties bekleden?

“De persoon die regeert, moet een ondeelbare loyaliteit hebben jegens de mensen die hij of zij regeert. Niet half loyaal, niet voorwaardelijk loyaal, maar ondeelbaar.”

Hij wijst er op dat dit geen radicaal of marginaal idee is van een enkel land. Minstens 75 landen over de hele wereld – een conservatieve schatting – verbieden dubbele staatsburgers van het bekleden van gekozen of benoemde sleutelposities in de regering. Deze lijst omvat een breed scala aan democratische bestuursvormen en culturen zoals Japan, India, Mexico, Zuid-Korea, Noorwegen, Singapore, Oostenrijk, Nederland en de Republiek Ierland. Het zijn sommige van de trouwste en langst bestaande bondgenoten van het Westen. Elk van deze naties is, door hun eigen geschiedenis en harde ervaringen, tot dezelfde fundamentele conclusie gekomen: nationale veiligheid vereist ongedeeld burgerschap bij hen die de macht uitoefenen.

MacGregor vestigt de aandacht op een land waarvan de opname in deze lijst niet alleen belangrijk, maar bepalend is: **Israël**. Onder de eigen basiswet, het fundamentele juridische raamwerk van de Israëlische staat, moet elk lid dat verkozen wordt in de Knesset (het Israëlische parlement) zijn of haar buitenlandse staatsburgerschap opgeven voordat het ambt wordt aanvaard. Iemand met een dubbele nationaliteit mag daar geen federaal ambt bekleden.

De ironie is schrijnend en vraagt om kritische reflectie. Terwijl organisaties zoals het American Israel Public Affairs Committee (AIPAC) en hun rijke achterban honderden miljoenen dollars uitgeven om de buitenlandse beleidsdoelstellingen van de Verenigde Staten te beïnvloeden of te controleren, houdt de staat Israël haar eigen bestuurders aan een strenge standaard van ongedeeld nationaal loyaliteit. Laat dit even bezinken. De standaard waarvoor MacGregor pleit, en die door Washington, Jefferson en Madison werd verdedigd, is niet alleen de Amerikaanse standaard. Het is de Duitse, de Japanse, de Russische, de Chinese, de Indiase, de Noorse, en bovenal: het is Israël's eigen standaard.

Laten we daarom duidelijk zijn: dit principe is niet gericht tegen een specifieke religie, cultuur of enig ander land. Het gaat om een principe dat onafhankelijk gevalideerd werd door tientallen naties, inclusief de natie die het meest centraal staat in dit debat. Als je het openbaar vertrouwen van het volk draagt, behoort je loyaliteit volledig, zonder voorbehoud, zonder tweedeling en zonder uitzondering, toe aan dat volk.

De Architectuur van de Inname: Chantage en het "Besturingssysteem"

Waarom overheerst dit systeem? Waarom zien we telkens weer dezelfde namen opduiken in schandalen, zonder enige verantwoording, zonder consequenties en zonder schaamte? MacGregor wijst op de zogenaamde "Epstein-bestanden". Wat deze bestanden vertegenwoordigen, gaat veel verder dan een seksschandaal, hoe verwerpelijk dat ook is. Ze vormen de metafoor, en mogelijk de letterlijke blauwdruk, van het "besturingssysteem" van de gedetorieerde politieke macht in de westerse hoofdsteden.

Het is een macht die gegijzeld wordt door belangen die volledig losstaan van het nationale belang. Een macht die corrupt, vreemdgestuurd, of beide is. De bestanden onthullen hoe invloed wordt gekocht, hoe chantage als hefboom fungeert, en hoe de machtigste mensen in het land hun posities behouden. Niet door verdienste, niet door publieke dienstbaarheid, en niet door de toestemming van de geregeerden. Maar door compromis. Door geheimen. Door de stille, onuitgesproken verstandhouding onder bepaalde elites dat iedereen in de kamer iets te verliezen heeft, en daarom braafjes in de rij blijft staan.

Dit is het mechanisme waarmee oorlogen worden gestart zonder de toestemming van het volk. Dit is hoe buitenlandse lobby's uiteindelijk zowel het buitenlands als het binnenlands beleid van een soevereine staat vormen. De grondwettelijke architectuur van de republiek wordt zo van binnenuit ontmanteld, niet door een staatsgreep met tanks, maar door een stille, juridische en financiële overname. George Washington waarschuwde hier al met adembenemende precisie voor in zijn afscheidsrede, toen hij de natie waarschuwde voor het corrumperende gevaar van buitenlandse invloeden die de machinerie van het zelfbestuur binnendringen. Thomas Jefferson en James Madison codeerden dit inzicht in de structurele logica van hun grondwet. Zij zagen het aankomen. Wij hebben hun logica genegeerd.

Een Waarschuwing aan het Europese en Belgische Geweten

Voor de Belgische en Europese lezer is MacGregors boodschap van levensbelang. Als de Verenigde Staten, de traditionele hoeksteen van de westerse veiligheidsarchitectuur, geregeerd worden door gefragmenteerde loyaliteiten en niet-verantwoordelijke elites, welke implicaties heeft dat dan voor Europa? De geschiedenis leert ons dat een imperium in verval zijn perifere gebieden vaak meesleurt in zijn ondergang. Wij zien in Europa hoe nationale soevereiniteit systematisch wordt overgedragen aan supranationale EU instanties die evenmin rekenschap verschuldigd zijn aan de burgers.

Wij volgen blind een buitenlandse politiek die onze eigen economische belangen schaadt en ons verweekt in conflicten die nooit onze eigen oorlogen hadden moeten zijn. De instinctieve onrust die burgers voelen – voordat de energierekening arriveert, voordat de schappen leeg raken, voordat de welvaartsstaat onder zijn eigen gewicht bezwijkt – is volkomen terecht. Er is iets fundamenteels gebroken in de relatie tussen de westerse regeringen en de burgers die ze geacht worden te dienen.

De Eis tot Herstel en de Kracht van de Waarheid

MacGregor sluit af met een onvoorwaardelijke eis: het Amerikaanse volk, en bij uitbreiding elk vrij volk, moet de volledige waarheid eisen. Elke naam, elk vluchtlogboek, elke financiële transactie, elke communicatie moet volledig worden vrijgegeven aan het publiek, zonder afzwakking en zonder uitstel. Elk individu dat betrokken is, ongeacht partij, titel, rijkdom of politieke connectie, moet het volle, onverbiddelijke gewicht van de rechtstaat dragen. Geen uitzonderingen, geen onderhandelingen, geen stille pensioenen met volledig behoud van rechten en talloze privileges.

Ons land is ons thuis. Het is tijd om het volledig, permanent en zonder verontschuldiging schoon te vegen. De weg vooruit vereist een nieuw politiek bewustzijn wat niet gehoorzaamt aan buitenlandse lobby's, defensiecontractor's, bankiers, oligarchen, een corrupte politieke machine, en geen enkel chantagemiddel. Alleen aan het volk.

Wat zij ons niet kunnen afnemen, is wat geen lobby, geen chantagebestand en geen omgekochte verkiezing ooit kan uitdoven: burgers die weten wie ze zijn, die hun geschiedenis, hun identiteit en hun doel kennen en begrijpen. Burgers die weten wat hun land zou moeten zijn, en die absoluut en permanent weigeren om nog langer stil te blijven. De vraag is niet of het systeem kan worden hersteld, maar of wij de moed hebben om de waarheid onder ogen te zien en de prijs te betalen voor onze eigen soevereiniteit.

<https://youtu.be/GjgYdurDEmA>